

Anne

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Temmuz 2025

Yerleşik hayatın mimarı iken ölüm; kısa saplı bir uzuv da belki hayat.

Dünün yangın bildiği makberin doğusunda batan güneşten de farkı yoktu hani. Izbandut miğferin görüntüsüne eşlik eden şiir ve geceden de alacaklıydı kadın.

İnce uzun bir düşün habercisi yine de yanlı bir rüzgar tazeliğinde, belli ki eti senin kemiği benim misali. Yorgun tahayyüllerden sızan kanın gerçekçi tadı mıydı da elem, üstü kapalı bir örtü nezaretinde altı açık bir bidonda saklı o leş kokulu zifir belki lanetin izdüşümü.

Veballer kadar yeknesak; yetiler kadar tutsak kılındığı yine mermer soğukluğunda aslına uygun dününe vurgun yarın misali bir örtülü ödenek adeta içinin coşkusuna kapılan med-cezir adımlarla duyguların nüksettiği.

Hayli yandaş bir seyirdi iklimsiz ömür belki kuytuların ifşası adını yazmadığı her şiir.

Gönül koymakla gönlüne düşen.

Yürekte saklı bir teyakuzda adı sanı bilinmeyen bir düşes.

Zanların muteber coşkusuna yenik sonra da zamana yenik düşmeyi şiar edinmiş...

Bir rüya belki kutsallığın izdüşümü yine Huda'nın nezdinde en kibirli varlık olmaktansa en yaşlı tufan için için eriyen meltem özürü bir havada tek akım yine ölümün teneffüsü.

Göl durgunluğunda hayatın isyan özentisi.

Gölge mihrakların canlı yakarışları ya da alt edişleri.

Tuzak babında her hücre yine varlığın kutsalı yine hacminde hiçliğin hicvine yenik düşen.

"Sahi..." dedi de gerisi gelmedi.

Oysaki biliyordu da gerisinin gelmeyeceğini.

“Sağlıklı mı?” dedi ama cevap gecikmişti ya da odanın zifiri karanlığında-iyi de her yer ışıltılı ne de olsa ameliyathanenin efsunlu ve geniz yakıcı kokusu pek bir rehavet odaklıydı.

“Hala kanıyor muyum peki?”

Ne mahrem bir soruydu oysa yoksa tek kanayan o değil de tüm kananlarla mı birlikte saf tutmuşlardı? Belki de yanlış bir cevaptı sorunun muhatabının kim olduğunun bilinmediği.

Kanıyordu hem de nasıl üstelik tek kanayandı hele ki yarım bedeninde tutunacağı ne kalmıştı da hala hayata tutunmak adına serzenişte bulunuyordu kadere...

Ne kadar zamanı kalmıştı peki daha doğrusu yavrusunun kokusunu bir tek o mu duymayacaktı?

Peyderpey uzadı ve uzadı siyahlık yine körlüğün duvarlarını delip geçen belki de en sessiz çılgılık ya da haykırış babında gönül koyduğu evrenden uzayan o çatal sesi varlıksız notaların da detone olmuş yankısında bir bebek kadar aciz ve sıra dışı varlığın da katsayısında gölge misali nöbet tutan Kara Melek. Kokusunu alıyordu ama arzu ettiği o yeni doğmuş miski amber kokuyu teneffüs etmemekle kalmamış bilakis taze çimen kokusu sinmiş ölü annesinin vücuduna dokunup da ruhunla eşleştiğine dair bir yanılsama mı yoksa yankısını duymayı özlediği anne sesinin mi?

Anne odaklı bir düşünce ama hangi anne?

Yarım bedeninden çıkan o ufak hücreler zümresine biat bir bebek doğaçalığında sonra da anne denen varlığın kutsandığı cehalet kadar yakıcı hiçliğin dokunuşu muydu da... teberrüz eden bir hiciv işte doktorun son kez gözlerine bakıp da gözlerindeki ifadesizliği görüp nasıl oluyor da acısını paylaşmıyordu bunca insan ve hala nasıl oluyor da görmüyorlardı evladına duyduğu özlemi gidermek adına hiç mi bir şey yapmazdı insan? Lakin yapacaklardı ama buna vesile olan yeni doğum yapmış bedeninde kayıtlı son canlı hücre de son nefesini verirken...

“Anne...” çılgılığın tek muhatabı vardı ama hangi yanıyla hangi yanlı serzenişi ihlal edip de dokunmaktan men etmişlerdi ya da hala edeceklerdi?

Sabit bir görüş alanı belki de ufak ameliyathane odasında nöbete duran ameliyat hemşiresinin son perdeyi çekme talimatı verdiği ve bizzat uyguladığı...

Anne yüklü bir edim belki bir yüklem, anneliğin ifası belki bir aşk, evladının kokusu aslında tek koku hâkimdi odaya o da üstüne çimen kokusu sinmiş ağlak suratlı bir hüznün değil de yine seneler evvel toprağa verdiği annesinin iç çekişlerinde kendini bulduğu ve fısıldıyordu karanlık derken çılgılık atmaya başladı hele ki son'un nüktedan varlığına biat bir başlangıç olma temennisi ile.

Anne'den kasıt bir bebeğin isyanı...

Anne'den kasıt evladına doyamamış bir annenin senelere dayanan anne özlemi.

Bir anneydi özlemin doruğu ve bir anneydi ölümün nüansına yaşanmışlık ve yaşanma ihtimali sunan. Ufaktan atmaya başlayan bir grafik belki bir sunum belki Tanrının varlığına eşlik eden bir kalp atışı ki sağlıklı bir bebek dünyaya getirip de yarım bedeninde yeşeren tüm hücrelerin küle döndüğü üstüne üstük yaşama ihtimalinin asla olmadığı ve olmayacağı... tam eldivenlerini ve maskesini çıkaracaktı ki ameliyat ekibi bir hıçkırık babında tensiyeye etti bir ses bu mecburi görevi.

“Nabzını alıyorum lakin bu imkânsız. Bir ölü yeniden...”

Cevabı olmayan bir soru aslında yarıda kesilen ne de olsa tıpta ve evrende saklı hikâyelerin perde

arasına sıkışmış nice hikâye var/dı madem...

Çimen kokusu yok olmuştu ansızın sadece süt kokan masum bir koku eşlik ediyordu ameliyathanenin o bunaltıcı atmosferine:

“Hoş geldin yeni anne! Hoş geldin aramıza yeniden.” Demeye kalkmadan zaten hissetmişti de gözleri henüz açılmamış bebek annesinin ona çağrısını ve aniden son verdi ağlamasına üstelik annesinin kollarına henüz dokunmamışken ve bu içine çektiği o dokuz aylık kokuyu bilfil duyumsadığı ve az sonra emecekti dünyaya yeniden dönen bu özel kadının da bir zaferi iken varlık şarkısı aslında Tanrının bahşettiği bu güzelliği yaşamak için yeterince evren vakit tanımışken.